

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 306/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť advokáta JUDr. Jozefa Detka, P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 Co 187/03-47 z 10. júna 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Jozefa Detka **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2004 doručená sťažnosť advokáta JUDr. Jozefa Detka, P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 Co 187/03-47 z 10. júna 2004.

Sťažovateľ uviedol, že Okresný súd Prievidza (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 4 C 62/2002-19 zo 17. júna 2003 zamietol jeho žalobu (podanú 18. marca 2002) proti PROFIX – porobetón, a. s., Z. K. (ďalej len „žalovaný“) o určenie neplatnosti výpovede žalovaného z 27. septembra 2001 týkajúcej sa vypovedania zmluvy o právnej pomoci (označenej ako „Zmluva o vymáhaní pohľadávok“), ktorú sťažovateľ ako advokát uzatvoril so žalovaným 12. februára 1996.

Proti rozsudku okresného súdu, ktorým jeho žalobu zamietol, podal sťažovateľ 29. júla 2003 odvolanie.

Krajský súd však rozsudkom č. k. 19 Co 187/03-47 z 10. júna 2004 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľ namietal, že krajský súd ako orgán verejnej moci porušil jeho ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu, pretože jeho rozsudok z 10. júna 2004, ako aj rozsudok okresného súdu zo 17. júna 2003, ktorý bol napadnutým rozhodnutím krajského súdu v odvolacom konaní potvrdený, sú „v rozpore so zákonom a so základnými princípmi spravodlivosti“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol: „*Ústavný súd SR konštatuje, že rozsudok Krajského súdu je nezákonný a preto ho zrušuje a ukladá mu, aby vo veci znova spravodlivo rozhodol.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým sa porušilo základné právo alebo sloboda, ak to pripúšťa povaha tohto iného zásahu.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Sťažnosť neobsahuje návrh rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovateľka od ústavného súdu domáha, vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03). Sťažovateľ žiada zrušiť napadnuté rozhodnutie krajského súdu bez väzby na vyslovenie porušenia konkrétneho základného práva, čo ustanovenie čl. 127 ústavy v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde nepripúšťa.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2004